

Chương 7

Sự thật khiến trái tim tan nát

** Mang theo sự chân thành*

Mở tấm rèm của ký ức

Sự thật khiến người ta đau lòng ấy

Vô tình cướp đi tình yêu ngọt ngào

VOL 7-1

Ngày mười ba tháng mười một, sinh nhật của Joon Ho.

Khu biệt thự số 136 sang trọng, lộng lẫy.

Nhìn địa chỉ đã thuộc như lòng bàn tay, Hiểu Tranh không khỏi xúc động. Đây là nơi mà từ nhỏ đến lớn luôn khao khát được đặt chân đến. Bây giờ, cuối cùng đã đứng ở ngoài cửa...

Thấy Hiểu Tranh ngây người nhìn địa chỉ trên cửa, Da Woo ngạc nhiên hỏi: “Cái đó có gì đẹp đâu?”

Hiểu Tranh bừng tỉnh, ngượng ngùng mỉm cười, sau đó kéo tay Da Woo bước qua cánh cửa nhà Joon Ho.

Hiểu Tranh choáng ngợp trước khu biệt thự ba tầng màu trắng lộng lẫy. Trong khu vườn to ngoại cỡ có cả bể bơi. Khu vườn đã được bày biện tất cả những thứ cần thiết cho bữa tiệc. Rất nhiều khách khứa đứng và ngồi cạnh bể bơi. Họ chào hỏi, nói chuyện với nhau. Trên bãi cỏ cạnh bể bơi là một dàn nhạc đang diễn tấu những bản nhạc tình yêu lãng mạn. Bữa tiệc sang trọng như thế này Hiểu Tranh mới được nhìn thấy trên tivi. Không ngờ bây giờ mình lại có mặt trong bữa tiệc vốn ngỡ chỉ có trong mơ ấy. Trong đám đông có một cô gái thu hút sự chú ý của Hiểu Tranh. Dường như cô gái ấy đều quen mọi người ở đây, cử chỉ nhã nhặn giống như chủ nhân. Chị họ của Joon Ho sao? Cô ấy giống như một con cá khéo léo luôn quẹo qua đám đông nhưng không bị nhấn chìm trong đó.

Nên hình dung thế nào nhỉ? Nhìn bộ váy dạ hội màu xanh lam của cô ấy, đúng rồi, chính là nàng tiên cá. Cô ấy có vẻ rất hợp với bữa tiệc này. Hy vọng người nhà Joon Ho cũng thích mình như thế này. Nghĩ đến đây cô không kìm được mỉm cười.

“Hiệu Tranh à, cậu đang cười gì đấy?”. Da Woo chú ý đến nét mặt của Hiệu Tranh.

“Không có gì”.

“Ày, kia chẳng phải là Ha Na sao, đến sớm thế”.

Hiệu Tranh ngoảnh đầu nhìn. Thì ra nàng tiên cá xanh lam ấy chính là Lee Ha Na. Cô hơi bất an chỉnh lại váy khế kéo váy xuống như có gì đó không yên tâm vậy. Hôm nay đến đây có đúng không? Cảm giác có chút gì đó là lạ có lẽ là vì bộ váy mới, hơn nữa lại còn không quen với mọi người ở đây. Thực sự rất căng thẳng, không biết người nhà Joon Ho có biết mình là người được tài trợ không nhỉ? Nếu có thì chắc hẳn họ sẽ biết tình hình của mình. Họ có thể chấp nhận mình không? Hiệu Tranh có chút lo lắng. Thôi để lần sau nói cho Joon Ho biết. Hôm nay hãy cùng anh ấy đón một bữa tiệc sinh nhật thật vui vẻ. Cô đã nhìn thấy Joon Ho qua tấm cửa kính. Anh ấy đứng cạnh người mẹ xinh đẹp, cao quý với đám người hầu vây quanh.

Hôm nay Joon Ho mặc bộ complet đen, thắt cà vạt, trông rất đẹp trai, phong độ. Tuy đồng phục của nam sinh là complet, nhưng từ trước tới nay Joon Ho chưa bao giờ tuân thủ quy định của nhà trường, vì thế đây là lần đầu tiên Hiệu Tranh nhìn thấy anh mặc complet. Không ngờ Joon Ho mặc complet lại đẹp trai đến vậy. Hiệu Tranh thầm mỉm cười: Sau này nhất định ngày nào anh cũng phải mặc đồng phục trường. Nhìn Ha Na đi về phía Joon Ho, Hiệu Tranh có cảm giác đượm buồn: Trông họ thật đẹp đôi.

Da Woo vẫy tay vào trong phòng, lúc ấy Joon Ho mới biết họ đã đến. Nhìn Hiệu Tranh, ánh mắt của anh toát lên niềm vui mừng, Joon Ho vội vàng bước ra ngoài.

Hiệu Tranh lắc đầu, hít một hơi thật sâu rồi nói với mình không được nghĩ nhiều, chỉ cần Joon Ho vui là được. Cô mỉm cười đi về phía anh. Joon Ho ngắm nhìn Hiệu Tranh, không thể rời mắt khỏi cô được.

Bộ váy dạ hội màu trắng bó sát khiến Hiệu Tranh trông thật nổi bật và lôi cuốn. Thiết kế lệch vai để lộ bờ vai trắng mịn của cô. Chiếc đuôi váy dài chấm đất, trên tấm vải mềm mại có trang trí rất nhiều hạt cườm lấp lánh. Dưới ánh sáng rực rỡ, những hạt cườm ấy phát ra ánh sáng lấp lánh, giống như những ngôi sao đang tỏa sáng.

“Đẹp lắm”. Nhìn Hiểu Tranh, Joon Ho không kìm được thốt lên.

Hiểu Tranh mặc bộ váy này giống như bông hoa lan thanh tú nhưng cao quý.

“Chúng ta vào thôi, ông bà nội rất muốn gặp em”. Joon Ho nắm tay Hiểu Tranh đi vào đại sảnh.

Lee Ha Na trong bộ váy dạ hội màu xanh lam đứng cạnh lạnh lùng dõi theo bóng hai người...

Hiểu Tranh gặp ông bà nội và bố của Joon Ho trong phòng ở trên tầng hai.

Sau khi Joon Ho giới thiệu xong, Hiểu Tranh lễ phép chào mọi người.

“Đúng là một cô gái xinh đẹp, lại rất lễ phép”. Ông bà nội nhìn nhau rồi mỉm cười hài lòng.

Hiểu Tranh ngại ngùng cúi đầu.

Choi Jung Woon nhìn Hiểu Tranh trìu mến. Đây chính là cô gái đã khiến Joon Ho vui trở lại. Đúng là một cô gái tốt. Nhưng vợ của mình... nghĩ đến việc tới nay cô gái này sẽ gặp chuyện gì đó, ông cảm thấy đồng cảm với cô. Chỉ có điều, vì sao lại là trẻ mồ côi? Lạ thật, vì sao mình lại có cảm giác cô gái trước mặt quen quen?

Ông nói với Joon Ho: “Con xuống nhà đi, khách khứa chờ lâu rồi đấy”.

“Vâng ạ, thưa bố”. Joon Ho nắm tay Hiểu Tranh đi xuống dưới tầng.

Bài hát chúc mừng sinh nhật vang lên.

Trong tiếng nhạc, Joon Ho và Hiểu Tranh chậm chậm đi xuống cầu thang trong ánh mắt chờ đợi của mọi người.

“Đây là bạn gái của cậu chủ nhà họ Choi sao?”.

“Cô gái này là tiểu thư nhà nào vậy?”.

“Không biết, trước đây chưa nhìn thấy bao giờ”.

“Có lẽ là một cô gái con nhà giàu nào đó...”.

Khách khứa đều dồn hết sự chú ý vào đôi trai tài gái sắc này, thì thầm bàn tán không biết nhân vật nữ chính là thần thánh phương nào.

Han Je Jin phần nộ nhìn hai người. Mặc dù biết rằng Hiểu Tranh sẽ đến nhưng không ngờ Joon Ho lại để cho cô xuất hiện một cách long trọng như thế này, hoàn toàn không để ý đến bà ta và Lee Ha Na.

Lúc này, Joon Ho và Hiểu Tranh đã bước vào Phòng khách, đến trước micro. Joon Ho mỉm cười lễ phép với tất cả mọi người rồi nói: “Cảm ơn sự có mặt của tất cả các vị trong buổi tiệc ngày hôm nay. Quả thực tôi cảm thấy rất vinh dự. Xin cho phép tôi được giới thiệu bạn gái của mình - cô Tần Hiểu Tranh. Hai chúng tôi thành tâm hy vọng mọi người sẽ có một buổi tối thật vui vẻ”. Vừa nói dứt lời, tiếng vỗ tay vang lên giòn giã.

Trong tiếng vỗ tay, Joon Ho và Hiểu Tranh cắt chiếc bánh gato bảy tầng, đồng thời cùng mở chai champagne khổng lồ. Những người trẻ tuổi bắt đầu vui đùa trong tiếng nhạc rộn ràng. Những bậc tiền bối lần lượt lui vào trong góc. Da Woo đòi Joon Ho phải bóc quà. Da Woo tặng anh chiếc điện thoại mới nhất. Nghe nói hiện nay vẫn chưa được bày bán trên thị trường. Chul Kang tặng mô hình ô tô hàng độc. Ha Na tặng thứ gì đó mà Hiểu Tranh không biết, nhưng thấy mọi người đều ngạc nhiên thốt lên, cô nghĩ chắc chắn là nó không đơn giản. Quà tặng của mỗi người đều rất giá trị, của Hiểu Tranh thì...

“Cậu tặng quà gì cho anh Joon Ho?”. Da Woo hỏi.

“A, cái đó... mình quên rồi”. Hiểu Tranh lí nhí nói.

Mọi người đều tỏ ra rất ngạc nhiên. Da Woo huých tay Hiểu Tranh, thấy cô không có phản ứng gì, trêu đùa nói: “Cậu chính là món quà giá trị nhất. Anh Joon Ho nhận được món quà này có vui không?”. Hiểu Tranh mỉm cười ngượng ngùng. Joon Ho nghĩ có thể là vì tiền nên ôm cô vào lòng an ủi.

Mọi người cười âm lên, tiếng nhạc vang lên, mọi người tiếp tục cười đùa.

Han Je Jin lạnh lùng nhìn Hiểu Tranh. Xem ra con bé này sẽ không từ bỏ. Vậy thì coi như là tự chuốc lấy nỗi nhục vào mình.

Chul Kang mặc lễ phục trắng đứng trong đám đông, ngắm nhìn Hiểu Tranh với nụ cười hạnh phúc. Trong lòng được an ủi nhưng cũng có chút muộn phiến. Anh thở dài, chôn chặt nỗi đau ấy trong tận đáy lòng.

Đúng lúc ấy, một hình bóng xinh đẹp chen qua đám đông, đi đến bên cạnh Joon Ho và Hiểu Tranh...

Lee Han Na trong bộ váy dạ hội màu xanh lam, khoác chiếc khăn choàng trắng vắt tiền trên vai, mỉm cười rạng rỡ đứng trước mặt Joon Ho và Hiểu Tranh.

Cô ta muốn làm gì? Joon Ho và Hiểu Tranh nhìn nhau, những ánh mắt xung quanh cũng bắt đầu chú ý về phía họ.

Ha Na mỉm cười nói với Joon Ho: “Sinh nhật vui vẻ”.

“Cảm ơn”. Joon Ho lịch sự đáp nhưng trong lòng bắt đầu đề phòng. Anh quen Ha Na đã lâu. Cô ta không phải là một cô gái đơn giản.

Quả nhiên, Ha Na với khuôn mặt rạng rỡ bỗng nhiên lớn tiếng nói trước micro: “Chắc mọi người rất muốn biết rõ hơn về nhân vật nữ chính của buổi tối ngày hôm nay - cô Tần Hiểu Tranh xinh đẹp, phải không ạ?”.

Giọng nói gây chấn động của cô ta lập tức nhận được sự hưởng ứng của mọi người. Tất cả mọi ánh nhìn đều tập trung về phía cô ta.

“Cô Hiểu Tranh không chỉ xinh đẹp mà nghe nói thành tích cũng vô cùng xuất sắc”. Ha Na khen ngợi Hiểu Tranh trước mặt mọi người.

Vốn có tâm lý đề phòng nên khi nghe thấy lời khen ngợi ấy Joon Ho và Hiểu Tranh cảm thấy rất ngạc nhiên, không biết rốt cuộc cô ta định giờ trò gì. Chul Kang đứng trong đám đông, chau mày nhìn về phía Ha Na. Tất cả mọi người đều nhìn cô ta, chờ đợi câu nói tiếp theo.

Ha Na mỉm cười khi đã thu hút thành công sự chú ý của mọi người. Cô ta nói tiếp: “Tôi vô cùng khâm phục cô Hiểu Tranh, phải biết rằng đối với cô Hiểu Tranh mà nói thì việc đạt được thành tích như vậy quả là không dễ dàng chút nào. Chắc mọi người vẫn chưa biết, cô Hiểu Tranh là một đứa trẻ mồ côi đến từ Trung Quốc”.

Cô ta cố tình nhấn mạnh thân phận mồ côi của Hiểu Tranh. Quả nhiên, tất cả mọi người ồ lên, tiếng xì xào bàn tán vang lên không ngớt.

“Trời ơi, là người ngoại quốc, lại còn là trẻ mồ côi”.

“Đúng là không thể nhìn ra được, cứ tưởng cô ta là thiên kim tiểu thư cơ?”.

“Thật là lạ, bạn gái của người thừa kế nhà họ Choi là trẻ mồ côi. Sao chủ tịch Choi có thể đồng ý được?”.

“Có lẽ chủ tịch Choi vẫn chưa biết. Loại con gái này rất mưu mô, xảo quyệt, không biết chừng cô ta cố tình giấu giếm thân phận”.

“Trời ơi, người ta là trẻ mồ côi đã đáng thương lắm rồi, cô đừng nói như thế”.

Mọi người đều nhìn về phía Hiểu Tranh, ánh mắt ẩn chứa sự hiếu kỳ, thương hại, đồng tình, nhưng nhiều hơn cả là chế nhạo và coi thường.

Chul Kang vô cùng kinh ngạc, từ trước tới giờ anh không hề hay biết Hiểu Tranh là trẻ mồ côi. Anh và Da Woo nhìn nhau: Chắc chắn đây là lý do mà mẹ Joon Ho phản đối? Nhưng không ngờ Ha Na dịu dàng như vậy mà lại làm cho Hiểu Tranh mất mặt trước bao nhiêu người như thế này.

Sao Lee Ha Na có thể như thế được? Nói Hiểu Tranh là trẻ mồ côi trước mặt mọi người. Da Woo gờm gờm nhìn cô ta, tức đến mức không thể chịu được. Không đợi Joon Ho và Hiểu Tranh có phản ứng gì, cô đã phẫn nộ nói. “Trẻ mồ côi thì đã làm sao? Đâu phải là chuyện xấu xa, cô nói như thế là có ý gì?”.

Lee Ha Na tỏ vẻ vô tội: “Đúng vậy, cô Hiểu Tranh là trẻ mồ côi đâu có phải là chuyện xấu xa. Việc gì cô phải tức giận đến thế? Thực ra tôi thấy đó là chuyện rất đáng tự hào. Cô Hiểu Tranh là trẻ mồ côi nhưng vẫn nỗ lực học hành, đạt thành tích cao trong học tập chẳng phải là tấm gương sáng cho mọi người noi theo sao?”.

Lee Ha Na không hề tỏ ý thù địch với Hiểu Tranh. Nhưng những lời nói nghe có vẻ như khen ngợi của cô ta lại nhấn mạnh với mọi người thân phận mồ côi của Hiểu Tranh.

Joon Ho lo lắng nhìn khuôn mặt tái nhợt của Hiểu Tranh. Đang định nói gì đó nhưng bỗng nhiên thấy Hiểu Tranh nhìn mình bằng ánh mắt an ủi. Joon Ho thấy an lòng, anh biết Hiểu Tranh biết cách ứng phó với tình huống này.

Hiểu Tranh nhìn Lee Ha Na rồi mỉm cười. Nụ cười của cô thật đẹp, thật rạng rỡ, giống như đóa hoa đẹp nhất, mê đắm nhất trong tiết trời mùa xuân ấm áp.

Lee Ha Na có chút ngạc nhiên, thầm nghĩ: Cô ta muốn làm gì đây!

Tất cả khách khứa như đang xem hài kịch vậy, mong chờ màn kịch tiếp theo.

Cô không xấu hổ, không khóc... mà mỉm cười rạng rỡ.

Mọi người đều im lặng ngược nhìn, Hiểu Tranh bình tĩnh đi về phía micro, Lee Ha Na bất giác nhường chỗ cho cô.

Hiểu Tranh đứng trước micro, mỉm cười nhẹ nhàng rồi bình tĩnh nói: “Đúng vậy, những gì cô gái này nói đều là sự thật. Tôi là một đứa trẻ mồ côi”. Ngừng một lát, thấy mọi người đều lắng nghe mình, cô nói tiếp: “Tuy tôi là trẻ mồ côi nhưng tôi không thấy mình là người bất hạnh. Trước lúc lâm chung mẹ tôi đã dạy tôi phải tự tin, lạc quan. Tôi rất may mắn, khi tôi còn là một cô bé tám tuổi tôi nhận được sự giúp đỡ của một người tốt bụng mà tôi chưa từng gặp mặt. Anh ấy hứa sẽ tài trợ cho tôi đến lúc tôi học đại học và thực sự đã làm như thế.

Tôi vô cùng cảm kích người tài trợ của mình. Tôi chỉ có thể dùng thành tích xuất sắc để báo đáp anh ấy. Vì muốn được gặp anh ấy, tôi đã cố gắng hết sức để giành lấy cơ hội trở thành học sinh trao đổi Trung - Hàn. Tôi đến Hàn Quốc không chỉ để học đàn tranh mà còn vì người tài trợ của tôi ở Hàn Quốc”. Nói đến đó, Hiểu Tranh dừng lại.

Tất cả mọi người đều nín thở, lặng lẽ lắng nghe câu chuyện cảm động của cô.

Người Joon Ho run lên. Khi nghe Hiểu Tranh nói, dường như trong lòng anh đã mơ hồ nhận ra điều gì đó.

Hiểu Tranh hít một hơi, nói tiếp: “Có lẽ, trong số mọi người ở đây có người sẽ nghĩ rằng với thân phận như thế này, tôi không nên xuất hiện trong bữa tiệc sang trọng của giới thượng lưu”. Hiểu Tranh nhìn mọi người một lượt, ánh mắt của cô thật trong sáng, thuần khiết.

“Nhưng dù mọi người có nhìn tôi như thế nào thì tôi nhất định phải đến. Bởi vì đây chính là nơi mà tôi khao khát được đến từ rất lâu rồi. Ở đây có người thân của tôi, người tài trợ của tôi”. Hiểu Tranh từ từ quay đầu lại, nhìn Joon Ho triu mến và nói: “Anh ấy chính là Joon Ho!”.

Vừa nói dứt lời, tất cả mọi người ồ lên. Có giọng nói ngạc nhiên, có giọng nói vui vẻ. Nhưng nhiều hơn nữa là tiếng thốt lên của các cô gái. “Ôi, lãng mạn quá!”.

Sắc mặt của Han Je Jin tái nhợt, không thể tin vào mắt mình: “Cô ta... chính là... là...”. Vì quá ngạc nhiên nên bà ta không thể nói lên lời, “Nhưng... làm sao có thể là... Joon Ho?”

Viện trưởng Choi cũng vô cùng ngạc nhiên. Ông nhìn Hiểu Tranh: “Chả trách... chả trách... vừa nhìn thấy cô gái này tôi thấy rất quen, dường như đã nhìn thấy ở đâu đó”.

Da Woo và Chul Kang đều sững sờ trước thông tin hết sức bất ngờ này. Da Woo thậm chí nói: “Không phải chứ? Thì ra còn có chuyện như thế? Sao từ trước tới giờ em chưa nghe nói nhỉ?”.

Sắc mặt của Chul Kang rất kỳ lạ. Đây chính là lý do khiến Hiểu Tranh chọn Joon Ho sao?

Da Woo ngạc nhiên nói: “Thì ra duyên phận ngàn trùng xa cách nối liền với nhau”. Nhưng ngay lập tức cô nghi ngờ, “Nhưng tuổi của anh Joon Ho và Hiểu Tranh không cách nhau là mấy, sao có thể là người tài trợ của Hiểu Tranh được? Hơn nữa lúc ấy một người ở Hàn Quốc, một người ở Trung Quốc”.

Joon Ho không biết phản ứng của mọi người như thế nào vì đầu óc anh hoàn toàn trống rỗng.

Cô ấy nói, người tài trợ của cô ấy ở đây. Nói như vậy, cô ấy chính là...

Trời ơi! Đây không phải là sự thật! Có phải là mình nghe nhầm không?

Joon Ho nhìn Hiểu Tranh chăm chăm, muốn xác nhận lại một lần nữa: “Em nói gì cơ”.

Giọng nói của anh run run đến lạc cả giọng. Hiểu Tranh ngạc nhiên nhìn anh, không hiểu vì sao anh lại phản ứng dữ dội như vậy.

“Lần trước anh uống say, em đưa anh về ký túc, vô tình nhìn thấy bức thư em gửi cho người tài trợ lúc còn ở Trung Quốc. Lúc ấy em đã biết anh chính là người tài trợ của em. Lúc này khi đến trước cửa em đã nhìn thấy địa chỉ nhà anh, giống hệt địa chỉ mà bao nhiêu năm nay em đã viết trên bức thư gửi cho người tài trợ. Điều đó khiến em càng chắc chắn rằng anh chính là người tài trợ của em”. Hiểu Tranh nói rất rõ ràng, ánh mắt nhìn Joon Ho ánh lên sự dụi dàng vô hạn.

Joon Ho chỉ thấy trái tim mình như ngừng đập, toàn thân đông cứng đến tê liệt. Bên tai vang lên giọng nói của Hiểu Tranh: Anh là người tài trợ của em... Anh là người tài trợ của em...

Ký ức đau đớn trào dâng trong tim. Nhìn ánh mắt mong đợi dụi dàng của Hiểu Tranh, anh cảm thấy mình sắp nổ tung.

“Không...” Joon Ho khẽ hét lên một tiếng rồi chạy vụt đi.

Nhân vật nam chính của câu chuyện lẳng mạn đột nhiên chạy đi.

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên.

VOL 7-3

Hiểu Tranh sững người.

Vì sao Joon Ho lại chạy đi? Cô đứng đó như một pho tượng, không biết phải làm gì, không biết mình đã nói gì sai.

Chủ tịch Choi lấy lại bình tĩnh, bước đến bên cạnh Hiểu Tranh, mỉm cười với mọi người rồi nói: “Thật là kỳ diệu, cô gái mà Joon Ho tài trợ lại trở thành bạn gái của nó. Chỉ có điều, chắc là nó quá ngạc nhiên nên cần được ở một mình. Mọi người không cần bận tâm, chúng ta tiếp tục bữa tiệc”. Nói xong bà ra hiệu cho ban nhạc tiếp tục diễn tấu.

Tiếng nhạc vang lên, mọi người lại đắm chìm trong tiếng cười nói. Chỉ có điều tình tiết hấp dẫn giống như một vở kịch lúc này càng làm tăng thêm chủ đề để vui vẻ thảo luận.

Chủ tịch Choi kéo tay Hiểu Tranh, ghé vào tai cô rồi nói giống như ra lệnh: “Theo tôi lên tầng”.

Hiểu Tranh bối rối theo mẹ Joon Ho lên tầng hai...

Trong thư phòng ở tầng hai.

Trong căn phòng yên tĩnh, Hiểu Tranh ngồi đối diện với bố mẹ của Joon Ho, không ai nói gì.

Nhìn dáng vẻ bối rối của Hiểu Tranh, vợ chồng nhà họ Choi không biết phải bắt đầu như thế nào. Quả thực chuyện này rất khó nói, hơn nữa... nghĩ đến Joon Ha, Han Je Jin không kìm được nước mắt.

Viện trưởng Choi nhìn vợ, khẽ thở dài.

“Joon Ho không phải là người tài trợ của cháu”. Viện trưởng Choi nói một câu như sét đánh ngang tai.

Hiểu Tranh sững người. Không phải? Sao lại như thế được?

Nhìn khuôn mặt hoảng hốt của Hiểu Tranh mà Han Je Jin thấy lòng mình rối tung lên. Phải nhìn cô gái này thế nào đây, là người đã khiến con trai trượt ra khỏi cuộc sống của mình hay là...

Viện trưởng Choi thở dài, giải tỏa thắc mắc trong lòng Hiểu Tranh: “Thực ra người tài trợ cho cháu là con trai lớn của ta”.

“Gì cơ ạ?”. Hiểu Tranh không thể bình tĩnh được, “Nhầm ạ? Nhưng...”.

Viện trưởng Choi nói tiếp: “Ta không biết vì sao thư cháu viết cho Joon Ha lại ở trong ký túc của Joon Ho. Nhưng người tài trợ cho cháu quả thực không phải là Joon Ho, mà là Joon Ha”.

Người tài trợ không phải là Joon Ho mà là anh trai Joon Ha? Nhìn vẻ mặt của bố mẹ Joon Ho, nhớ lại phản ứng lúc này của Joon Ho, Hiểu Tranh nhận ra mình đã sai.

Nhưng... chẳng phải anh trai của Joon Ho đã mất rồi sao? Vậy thì... người tài trợ đã không còn trên cõi đời này? Hiểu Tranh tròn mắt kinh ngạc.

“Nó mất rồi. Một thiên tài âm nhạc đã ra đi vì một vụ tai nạn giao thông”. Giọng nói của Han Je Jin trống rỗng và xa vời. Khuôn mặt xinh đẹp, cao quý xuất hiện vẻ già nua. Bà ta buồn rầu nói: “Ta có rất nhiều tiền, nhưng lại không cứu được đứa con trai mà mình yêu quý nhất. Chỉ có thể nhìn nó rời xa mình”. Nhớ lại cảnh tượng con trai vĩnh viễn ra đi trước mắt mình, Han Je Jin không kìm được nước mắt.

Người tài trợ... đã ra đi thật rồi sao?

Dường như trái tim cô bị rơi xuống vực sâu tăm tối. Bỗng nhiên Hiểu Tranh thấy trong lòng trống rỗng, cảm giác đau khổ mơ hồ pha lẫn với bất lực dần dần lan đến từng sợi dây thần kinh.

Nhìn dáng vẻ đau đớn của Hiểu Tranh, trong lòng Han Je Jin trào dâng tình cảm kỳ lạ. Một cô gái xa lạ nhưng lại chiếm một vị trí quan trọng trong cuộc đời của Joon Ha. Nếu Joon Ha còn sống thì chắc chắn sẽ rất vui khi gặp cô gái mà mình đã tài trợ bấy lâu nay. Nghe nói cô gái này chơi đàn tranh rất hay. Đó cũng là niềm an ủi với Joon Ha. Nghĩ đến đây, ánh mắt Han Je Jin nhìn Hiểu Tranh cũng thân thiện hơn rất nhiều.

“Chắc cháu không biết cháu đã tồn tại trong gia đình chúng ta từ rất lâu rồi”. Viện trưởng Choi nhìn Hiểu Tranh rồi chậm rãi nói: “Năm ấy Joon Ha mười bốn tuổi, đến Trung Quốc tham gia hoạt động giao lưu văn hóa. Sau khi trở về, nó nói với cả nhà là đã tài trợ cho một cô bé Trung Quốc tám tuổi”.

Hiểu Tranh nhìn viện trưởng Choi, chăm chú lắng nghe những điều có liên quan đến người tài trợ của mình.

Cô sững người, một giọt nước mắt long lanh, trong suốt rơi xuống giống như hạt ngọc trai đứt dây.

“Cháu... có thể đi thăm phòng của anh ấy được không ạ?”. Hiểu Tranh chậm rãi nói, khuôn mặt tái nhợt vì đau xót.

Trên bức tường trắng như tuyết có một tấm ảnh lớn. Đó là bức ảnh một cậu nam sinh điển trai đang say sưa chơi violon, khóe môi nở nụ cười nhẹ nhàng, dịu dàng.

“Đó là Joon Ha”. Viện trưởng Choi nhìn tấm ảnh của con trai rồi khẽ nói.

Hiều Tranh ngấm nhìn khuôn mặt đẹp đến nỗi khiến người ta mê đắm, trong lòng trào dâng một cảm giác khó có thể diễn tả bằng lời. Khuôn mặt này... cô đã từng nhìn thấy. Cách đây rất rất lâu, trong một buổi giao lưu âm nhạc Trung - Hàn tổ chức ở Bắc Kinh. Năm ấy, cô mới tám tuổi...

“Bây giờ, tôi xin giới thiệu với mọi người nghệ sĩ violon nhí thiên tài hiếm thấy từ trước tới nay. Cậu bé mười bốn tuổi này nổi tiếng khắp Hàn Quốc. Bắt đầu học violon từ năm bốn tuổi, năm mười tuổi đã giành giải thưởng cao nhất trong cuộc thi violon trên toàn thế giới...”.

Cô bé Hiều Tranh tám tuổi ngồi dưới khán đài, nghe lời giới thiệu của người dẫn chương trình, trong lòng cảm thấy rất khâm phục và ngưỡng mộ. Sao lại có người tài giỏi đến thế nhỉ? Cô ngược nhìn lên sân khấu với ánh mắt mong đợi, chờ đợi sự xuất hiện của chàng thiếu niên thiên tài này.

“Bây giờ, xin một tràng pháo tay nhiệt liệt chào đón thiên tài violon Choi Joon Ha”.

Tiếng vỗ tay vang lên giòn giã, chàng thiếu niên thiên tài này bước ra sân khấu.

Oa! Vì sao trên thế giới này lại có người xinh trai đến thế? Hiều Tranh không kìm được tròn mắt ngạc nhiên.

Anh ấy mặc bộ lễ phục màu trắng vừa khít, mỉm cười đứng trên sân khấu. Khuôn mặt của anh ấy tuấn tú, thanh thoát đẹp trai giống như chàng hoàng tử trong truyện cổ tích. Tất cả mọi người đều hướng ánh nhìn về phía anh ấy. Hội trường yên tĩnh đến nỗi chỉ nghe thấy tiếng thở.

Anh lễ phép chào mọi người bằng tiếng Trung Quốc chưa thạo, sau đó bắt đầu biểu diễn. Sau khi độc tấu một bản nhạc, anh ấy cùng với dàn nhạc hòa tấu bản *Lương Chúc* (1) nổi tiếng Trung Quốc. Bản hòa tấu của anh ấy vô cùng xuất sắc và hoàn mỹ. Khi biểu diễn, anh chìm đắm trong âm nhạc, khuôn mặt đẹp trai lôi cuốn đến nỗi khiến người ta không thể rời mắt được. Trái tim nhỏ bé của Hiều Tranh đã rung động.

Minh nhất định phải noi gương anh ấy, trở thành nghệ sĩ đàn tranh xuất sắc. Ngấm nhìn chàng thiếu niên trên sân khấu, Hiều Tranh thầm hạ quyết tâm...

Nhưng làm sao cô có thể tưởng tượng được rằng chàng thiếu niên xa vời kia lại trở thành người ảnh hưởng suốt cuộc đời mình?

“Thì ra em đã từng gặp anh...”. Hiểu Tranh nhìn tấm ảnh thì thầm nói.

Cô cứ tưởng rằng người tài trợ là người mà cô chưa từng gặp mặt, có lẽ là đọc bài viết trên báo nên mới quyết định tài trợ cho mình. Nào ngờ, cô đã từng gặp anh ấy từ rất lâu rồi. Ngắm nhìn khuôn mặt trong bức ảnh, cô cố gắng xếp chồng nó lên khuôn mặt đã lưu giữ trong ký ức của mình nhiều năm về trước.

Vì sao anh ấy lại tài trợ cho mình? Vì tiết mục biểu diễn của mình sao? Trong buổi giao lưu âm nhạc ấy, để tưởng nhớ những cống hiến của bố mẹ mình trong sự nghiệp giao lưu văn hóa Trung - Hàn, người dẫn chương trình giới thiệu về cuộc đời và sự nghiệp của bố mẹ, đồng thời đặc biệt sắp xếp để mình biểu diễn một tiết mục đàn tranh trong buổi tối ngày hôm ấy. Có lẽ anh ấy đã xem tiết mục biểu diễn của mình nên quyết định tài trợ. Chả trách ngày hôm sau, một chú ở cục hành chính đã nói có người quyết định tài trợ cho mình. Hơn nữa, điều kiện của người tài trợ là cô phải tiếp tục học đàn tranh. Cô cứ thắc mắc mãi không biết vì sao lại có yêu cầu này. Bây giờ thì cô đã hiểu. Chàng thiếu niên coi âm nhạc như sinh mạng của mình đã dùng tấm lòng lương thiện của anh ấy cho mình một vùng trời mới. Anh ấy chính là kỳ tích mà cuộc đời tặng cho mình...

Thấy Hiểu Tranh đắm chìm trong suy tư, viện trưởng Choi lặng lẽ rời đi.

Nhẹ nhàng chạm vào từng đồ vật trong phòng của Joon Ha, Hiểu Tranh muốn tìm hình bóng của người tài trợ qua những đồ vật của anh.

Đối diện với chiếc giường là một bộ dàn âm thanh đắt tiền, bên cạnh là một giá CD. Hiểu Tranh nhẹ nhàng bước tới, cầm một chiếc CD vỏ đen, phía trên có viết “Album mới của Choi Joon Ha thiên tài - chàng hoàng tử trong câu chuyện cổ tích”. Khẽ đọc đi đọc lại cái tên “Choi Joon Ha” - cái tên xa lạ nhưng đã quen thuộc từ lâu. Hiểu Tranh mở hộp CD, đặt đĩa CD vào đầu đĩa.

Tiếng nhạc yên ả, trầm bổng lấp đầy căn phòng. Bản *Fantasia* của Robert Schumann. Thì ra bản nhạc piano này chuyển sang violon lại hay đến vậy. Hiểu Tranh thở dài, ngồi xuống tâm thần, hai tay ôm đầu gối, nhắm mắt, để tâm hồn đắm chìm trong tiếng nhạc. Bản nhạc này vốn dĩ mang lại cho người ta cảm giác hạnh phúc, nhưng bây giờ nghe chỉ thấy buồn bã và nhớ thương. Những lời nói mà bố Joon Ho vừa nói lại vang vọng bên tai:

“Nó vì cứu Joon Ho mà bị xe đâm...”.

“Lúc đưa tới bệnh viện, Joon Ha đã bất tỉnh rồi.”

“Sau khi tỉnh lại, Joon Ha nói nhất định phải tiếp tục tài trợ cho cháu...”.

Hiều Tranh cảm thấy đầu óc như sắp nổ tung. Sự thật tàn khốc này khiến cô không biết ứng phó như thế nào. Joon Ho không phải là người tài trợ. Joon Ha đã chết. Người tài trợ chết vì cứu Joon Ho. Cô vẫn chưa gặp mặt anh ấy. Tuy lý trí nói với cô Joon Ho vô tội, nhưng tâm trạng không thể giải tỏa đã che lấp lý trí của cô. Nếu không phải vì Joon Ho thì Joon Ha sẽ không chết. Nếu không phải vì Joon Ho thì mình có thể gặp người tài trợ...

Nhưng... Joon Ho... Hiều Tranh bặm môi, không thể quên được cảnh tượng Joon Ho đau đớn chạy đi. Chính mình ngộ nhận, coi anh ấy là người tài trợ. Anh ấy... chắc chắn bây giờ anh ấy rất đau khổ.

Đau đớn nhìn Joon Ha mỉm cười trong bức ảnh, Hiều Tranh bỗng cảm thấy bất lực. Mình phải đối diện với Joon Ho như thế nào đây? Lúc này có nên đi an ủi anh ấy không? Đây là bữa tiệc sinh nhật đầu tiên của anh ấy nhưng vì mình mà thành ra thế này. Nhưng, nếu, vốn dĩ mình có thể gặp được người tài trợ. Joon Ho không sai, anh ấy cần mình. Nhưng nếu ngay từ lúc đầu biết anh ấy không phải là người tài trợ thì liệu mình có... Trời ơi! Mình phải làm thế nào bây giờ? Hiều Tranh thấy mình sắp phát điên lên.

Joon Ho chạy đến căn nhà nhỏ mà lúc nhỏ mình và Joon Ha thường hay đến.

Anh dựa người vào tường, cơ thể mệt mỏi từ từ trượt xuống đất.

Cảnh tượng lúc này dần dần hiện ra trước mắt. Lời nói của Hiều Tranh giống như lưỡi dao sắc nhọn xuyên vào tim anh.

Trời ơi! Hiều Tranh chính là cô gái mà Joon Ha tài trợ.

Còn cô ấy... lại tưởng mình là người tài trợ của cô ấy.

Vì mình là người tài trợ nên cô ấy mới hẹn hò với mình sao?

Bây giờ, chắc chắn cô ấy đã biết người tài trợ không phải là mình. Hơn nữa người tài trợ của cô ấy đã chết vì mình.

Cô ấy... có hận mình không?

Joon Ho đau đớn ôm đầu, những ý nghĩ hỗn loạn khiến anh cảm thấy đầu óc như sắp nổ tung. Anh không thể đối diện với tất cả. Anh thấy sợ, rất sợ.

Anh mơ màng nhìn căn nhà gỗ nhỏ quen thuộc. Hình ảnh hai anh em cùng nhau vui đùa khi còn nhỏ như hiện lên trước mắt.

“Anh ơi, anh dừng lại nhìn xem. Cái này em không biết ghép”. Cậu bé Joon Ho bốn tuổi bực tức đẩy mô hình đã ghép được một nửa dưới đất.

Joon Ha đứng bên kia cửa sổ, đối diện với phong cảnh rực rỡ bên ngoài, chuyên tâm chơi đàn. Nghe thấy tiếng phàn nàn của em trai, anh mỉm cười dừng tay lại.

“Cái này nên ghép như thế này...”. Anh ngồi xuống, kiên nhẫn giải thích cho em trai...

Chẳng phải từ trước tới nay lúc nào anh trai cũng thương mình sao? Nếu không thì anh ấy sẽ không vì mình mà bị xe đâm. Nhớ lại vụ tai nạn ấy, nhớ lại hình ảnh Joon Ha nằm ngã trong vũng máu trước mắt mình... Joon Ho lại đắm chìm trong nỗi ân hận và day dứt không nguôi.

Hiểu Tranh! Anh vốn tưởng rằng cô là thiên thần xinh đẹp cứu với anh ra khỏi địa ngục tối tăm và lạnh lẽo. Nhưng... cô lại là bóng tối lớn nhất trong cuộc đời của anh. Nhìn thấy cô, anh lại nhớ đến Joon Ha. Nhìn thấy cô anh lại cảm thấy nỗi day dứt nặng nề hơn...

Không thể chịu đựng được nỗi đau đớn này nữa, Joon Ho gào thét:

Anh! Em có lỗi với anh...

Hiểu Tranh! Anh có lỗi với em...

Trong căn nhà gỗ nhỏ ấy chỉ còn lại một mình Joon Ho nghẹn ngào trong nước mắt.

Chú thích:

(1) Lương - Chúc là câu chuyện tình yêu giữa Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài, cũng là tên bản nhạc do Trần Cương và Hà Chiến Hào sáng tác năm 1958.